

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Efter 29 års Folketings-fråderseri med offentlige udgifter er Danmarks situation nu så katastrofal, at lovgivningen på næsten alle samfundsområder må udformes efter, hvordan det offentlige sparer udgifter.

Der skal nemlig nås to mål samtidig:

- a. Den opståede statsgæld – over 400 mia. kr. – skal afvikles med renter og renters rente, og
- b. skatteplyndringen skal lattes drastisk. Det sker alene ved at nedsætte de offentlige udgifter tilsvarende.

På grund af gældende skatte- og restriktionsågs ekportører vi i stadigt stigende tempo vore egne visionære hjerner (især unge og/eller dynamiske), som skulle øge den danske velstand, mens mere og mere af provenuet af de ubærlige skatteplyndringer kastes bort til den stadigt stigende import af bekvemlighedsflygtninge, der ankommer frit og ofte med rutfly, blandt andet fra den muhamedanske verden, hvis kultur er os så fjern (se bilag 12). Som specificeret i bilag 1 var udgiften i 1988 ca. 13 mia. kr., og den stiger hvert år (p.t. med mellem 1 og 2 mia. kr. om året).

Fremskridtspartiets fremmedpolitik dirigeres af disse finanspolitiske nødvendigheder. Ophavsmænd til nærværende lovforslag er derfor ikke de forslagsstillende fremskridtsfolk, men derimod de gammel-partier, som i mere end et kvart århundrede har ført stemmekøbspolitik ved at forøge de offentlige udgifter langt ud over landets økonomiske formåen.

Når Danmark som følge deraf i stadigt stigende tempo synker dybere og dybere i bankerot-afgrunden, må ét sparesynspunkt blandt mange være: De stærkt beskårne offentlige udgifter, Danmark i de kommende år får råd til, må først og fremmest reserveres til landets egne børn. Denne retfærdighedsgrundsætning stemmer med god international tradition om, at fremmede ikke skal ligge værtslandets skattebetalere til byrde. Når danske har været i for eksempel Schweiz eller USA, har de måttet rejse hjem, når der blev knapt med arbejde. Fordi Schweiz og USA først og fremmest forbeholder egne landsmænds førstefødselsret til egne arbejdspladser.

Det tilfældige udpluk fra folkeoceanerne af pakistanere, tyrkere, marokkanere, jugoslavere osv., som er kommet til Danmark, har selvsagt ikke noget rimelighedskrav på anderledes behandling. De har fået deres – efter deres hjemlige standarder – fyrstelige aflønning for det arbejde, de i sin tid blev engageret til. Men at de fik den danske lillefinger, berettiger dem selvsagt ikke til at gribe hele den danske hånd og blive siddende ved det danske spisebord generationer frem i tiden, uanset at forholdene har ændret sig.

Det er forloren selvgladhed, når samfundets »pæne« støtter siger, at Danmark har råd til at betale til de helt fremmede, men at danskerne ikke som enkeltpersoner af egen pengepung frivilligt skal dokumentere redbon økonomisk gavmildhed. Folketingsflertallet udsender for andre folks penge invitationer til, at tusinder og atter tusinder for en helt tidsubegrænset fremtid kan prinse sig som gratister, der bruger løs af det danske produktionsresultat og af, hvad vi låner i udlandet. Denne politik fra den sammensvejsede blok af landets andre partier er en af de stærkeste enkeltfaktorer, som truer med økonomisk at nedslide Danmark til en af det 21. århundredes fattiggårde.

Naturligvis kan Danmark ikke med fornuft være sig selv nok i verden af i dag. Endsige i verden af i morgen. Men under alle omstændigheder er de internationale forbindelser så righoldige og varierede, at der ikke kan fremføres nogen som helst vægtig argumentation mod nærværende lovforslag ud fra, at dets vedtagelse skulle gøre Danmark til et lukket, degenererende stagnationssamfund.

Landets magthavere har imidlertid af egen bekvemmelighedstrang valgt at forsimple fremmedebatten sådan, at de katastrofretuende kendsgerninger undertrykkes, mens magthaverne i stedet alene betjener sig af aldeles ubeføjede skældsord om, at fremskridtsfolk skulle være befængte med racisme, udlændingehad, hårdhertethed, egoisme og umenneskelighed.

For at få flest mulige med i en saglig debat skal det derfor med syttommersom slås fast, at disse letbenetheder er helt ved siden af. Fremskridtspartiet ønsker ved drøftelse af alle anliggender at sætte sagligheden i højsædet med fuld fordomsfribåren respekt for